

ת"פ 33302/07/20 - מדינת ישראל נגד אחמד בשארה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33302-07-20 מדינת ישראל נ' בשארה (אחר/נוסף)

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד דניאל ליכט

המאשימה

נגד

אחמד בשארה
ע"י עו"ד מאיה גלעדי-ז'ולסון

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו שני אישומים:

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 24.6.20 בסמוך לשעה 20:00 הגיע הנאשם לדירתו של מר מאור ו' (להלן: **המתלונן**), הנמצאת בקומת קרקע בבנין מגורים ברחוב אלכסנדר רובוביץ שבשכונת ארמון הנציב בירושלים (להלן: **הדירה**) והתפרץ לתוכה דרך מרפסת.

הנאשם זרע בדירה הרס, חיטט בארונות, שבר מיטה ופרץ לכספת ממנה גנב דרכון, ארנק ומספר כדורי אקדח וכן גנב מהדירה כעשרה גרם קנאביס רפואי וקופת חיסכון של בנו של המתלונן ובה כ- 2,000 ש"ח במטבעות. במהלך ההתפרצות בעט הנאשם בכלבו של המתלונן וגרם לו לחבלה בשיניו.

המתלונן הגיע לדירה בעוד הנאשם היה בה, הבחין כי אורות הבית דולקים וכי שער הכניסה לגינה פתוח. המתלונן נכנס לדירה ואז הנאשם דחף אותו בשתי ידיו, הפילו ארצה ונמלט מהמקום.

בשל מעשיו אלו יוחסו לנאשם עבירות התפרצות, גניבה, היזק לבעל חיים, היזק לרכוש ותקיפה.

על פי האישום השני, ביום 3.7.20 בסמוך לשעה 21:00, נהג הנאשם במכונית מסוג טויוטה, מ"ר 21-106-37 (להלן: **המכונית**), יחד עם אדם אחר. שוטרי סיור שהבחינו במכונית ביקשו לעצרה על פי הוראה שקיבלו, עצרו את הניידת ליד המכונית והתקדמו לעברה רגלית. הנאשם ניסה להמלט בנסיעה מהשוטרים, ואחד מהם פתח את דלת המכונית והשתמש בטייזר כלפי הנאשם על מנת לעצרו. הנאשם סגר את דלת המכונית על ידו של השוטר והוא והנוסע הנוסף יצאו מהמכונית ונמלטו מהשוטרים. שוטר רדף אחרי הנאשם וקרא לו לעצור, אך הנאשם נמלט. כאשר השוטר הגיע אל הנאשם הוא השתמש לעברו בטייזר פעם נוספת, והנאשם המשיך להתנגד למעצרו, עד אשר השוטר שלף את אקדחו וירה באוויר, ואז כבל את הנאשם באזיקים, בעזרתם של שוטרים אחרים.

בחיפוש במכונת הטיוטה של הנאשם נמצאו כפפה, שני צעיפים "חם צוואר", מסוריות מתכת, פנס, מברג ואולר "לדרמן".

בשל מעשיו אלו יוחסה לנאשם עבירת הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו.

יריעת המחלוקת והמתווה הדיני

ביחס לאישום הראשון הנאשם כפר כפירה כללית והכחיש כל קשר לאירוע, אך לא העלה טענת אליבי.

הנאשם כפר תחילה באישום השני, אך במהלך שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסכמה דיונית, במסגרתה תוקן אישום זה והנאשם הודה בו (העובדות אשר פורטו למעלה הן לאחר התיקון).

אציין, כי תחילה יוצג הנאשם על ידי סניגור אחר, עו"ד ראמי עותמאן, ולאחר שמיעת פרשת התביעה מינה את עו"ד מאיה גלעדי ז'ולסון לייצגו.

הראיות

הראיה המרכזית שלחובת הנאשם היא זיהויו על ידי המתלונן, לצד ראיות נוספות.

המתלונן

המתלונן העיד לפני, כי:

ת. חזרתי הביתה לכתובת אלכסנדר רובוביץ' 26, בערך בין 18:00-19:00. כשבאתי לפתוח את שער הכניסה ראיתי שיש שטיח חוסם את השער, לאחר מכן הוו שמושכים את היד גם היה פתוח, אבל רק עם המפתח הצלחתי לפתוח. הוזזתי את השטיח וראיתי את החלון של הבית, השוכרת עשתה תוספת, היה שם וילון, זה בית פרטי בתוך בניין, והכניסה שלו היא בנפרד, יש בבית יחידת דיור. התקדמתי וראיתי את הכלב במלונה שלו ואני לא רגיל לראות אותו שם, תמיד הוא נובח וקופץ כשאני מגיע, החלון של הדלת זכוכית של הכניסה היה פתוח, האורות היו דלוקים, באתי לפתוח את הוילון של הדלת, וחיכה מולי הבחור הזה (מצביע לעבר הנאשם) בערך 10 ס"מ, הסתכלנו אחד על השני שלוש שניות, ואז קיבלתי דחיפה לחזה עם שתי ידיים והוא כמובן ברח שמאלה למלונה של הכלב, עלה עליה ואז לכיוון בית הכנסת, לא נכנסתי הביתה והתקשרתי למשטרה שיגיעו ואז נכנסתי איתם ביחד.

ש. אמרת שהוא היה מולך, איך זה היה?

ת. אני פותח את הוילון, הוא עומד מולי, ואז קיבלתי דחיפה חזקה בחזה (מדגים על התובע הדיפה באמצעות שתי ידיו בגובה החזה).

ש. תאר לי אותו.

ת. הייתה לו מסכה שחורה עם סמל של אדיס, האדיס היה בולט וגדול, זה היה מודפס.

ש. איפה הייתה המסכה?

ת. על הסנטר.

לדברי המתלונן בעדותו לפני ובאמרות החוץ שלו (שתי הודעות מיום 5.7.20 סומנו 1/ו- 2/נ, ועימות עם הנאשם מיום 8.7.20 סומן 3/נ), נגנבו מהדירה 20 גרם קנאביס רפואי, קופת חסכון של בנו ובה כ- 2,000 ש"ח במטבעות ומספר כדורי אקדח שהיו בכספת (האקדח עצמו הופקד למשמורת במקום אחר). עוד עלה, כי הפורץ בעט בכלבו של המתלונן וגרם לו לחבלה בשיניו (הוגשה תמונה שצורפה למוצג נ/3).

המתלונן הוזמן למסדר זיהוי תמונות שנערך כשבועיים לאחר ההתפרצות, ביום 5.7.20, ובו זיהה את תמונת הנאשם (המסדר הוגש וסומן 9/ת). וכך תיאר את הליך זיהוי הנאשם:

ש. מה עוד עשית?

ת. מסדר זיהוי, שאלו אם אני יכול לעשות מסדר זיהוי, ביקשו לקבל אישור מהמז"פ.

ש. מה אתה זוכר מהמסדר?

ת. שהיו 8-10 פרצופים, אחרי כמה זמן זיהיתי את הבנאדם, הצבעתי עליו, זיהיתי אותו בגלל הפנים כאן למעלה, החלק העליון של הפנים (מצביע על החלק העליון של פניו), בחלק של האף. וזהו. ואז זיהיתי, קראו לעו"ד שלו, הוא חתם לי וזהו

המתלונן הוסיף, כי מעבר לזיהוי תמונתו של הנאשם במסדר הזיהוי, הוא זיהה אותו גם בעימות שנערך ביניהם (תקליטור העימות סומן 22/ת והתמליל סומן נ/3).

חקירתו הנגדית של המתלונן התמקדה בשאלת הזיהוי. המתלונן נשאל פעמים רבות על מיקומה של המסכה שהיתה על פניו של הפורץ, והאם היתה מונחת על סנטרו או שכסתה גם את אפו. כמו כן המתלונן נשאל, בניסוחים שונים, כיצד זיהה את הנאשם והשיב כי זיהה אותו על פי מראה פניו וציין, כמאפיין בולט, כי לפורץ אף גדול.

כאמור, מלבד מסדר הזיהוי, המתלונן זיהה את הנאשם במהלך העימות שנערך ביניהם, ובתום העימות אמר לחוקרת "ברור שזה הוא, אני זוכר את האף הגדול הזה שעד היום מפחיד אותי בלילה, זה הוא". בהמשך הוסיף כי הנאשם עטה מסיכה על הסנטר (ת/18).

מיקום הנאשם בסמוך לזירה

הוגשו מספר מוצגים, הנוגעים למיקומו של הנאשם בסמוך לדירה:

ת/17, פלט וצילום ממערכת עין הנץ, ממנו עולה כי מכונית טויוטה מ"ר 21-106-37 (היא המכונית שנזכרה באישום השני) עברה במחסום שועפאט ביום 24.6.20 בשעה 21:33.

ת/12, חוות דעת מומחה להשוואת תמונות. מחוות הדעת עולה, כי קיימת "תמיכה בינונית" לכך שהאיש שצולם נוהג במכונית הטויוטה (ת/17) הוא הנאשם. המומחית פרטה בחוות דעתה את נקודות הדימיון שבין תמונת הנאשם לתמונת

הנהג, וממסמך שצורף לחוות הדעת עולה, כי מדובר ברמת התאמה רביעית מתוך שש אפשרויות.

ת/21, דו"ח צפיה במצלמות אבטחה

מבדיקת מצלמות אבטחה שברחוב אלכסנדר רובוביץ עולה, כי ביום 24.6.20 בשעות הערב מכונית טויוטה מ"ר 21-106-37 נסעה מספר פעמים ברחוב.

במכונית נהג אדם שלבש חולצה שחורה עם פסים לבנים בצדיה, ולא עטה מסכה, ואדם שעטה מסיכה לבנה, לבש מכנסי ג'ינס כחולים, חולצה לבנה עם פס שחור ונעלים שחורות יצא מהמכונית.

הנאשם

אמרות חוץ

ת/1 - הודעת נאשם מיום 4.7.20 (02:46)

הנאשם נשאל בעיקר על דברים הנוגעים לאישום השני. בתוך כך, הנאשם אישר כי מדי פעם הוא עושה שימוש ברכב מסוג טויוטה השייך לאחיו. בנוסף טען, כי הוא לא מכיר את השכונות ארמון הנציב וארנונה ולא נוהג להסתובב בהן.

ת/2 - הודעת נאשם מיום 6.7.20

לאורך רוב החקירה הנאשם שמר על זכות השתיקה, גם כשהוטח בו שיש ראיות פורנזיות שקושרות אותו לזירת ההתפרצות. כשהוצג בפניו סרטון, בו נראה רכב הטויוטה של אחיו בסמוך לזירה, טען כי אינו מזהה את הרכב (ש' 219) או את עצמו בתמונות (ש' 239). כשהוטח בו שהמתלונן זיהה אותו במסדר זיהוי, ביקש להתעמת איתו (ש' 183).

ת/3 - הודעת נאשם מיום 8.7.20

החקירה נערכה בסמוך לאחר שבוצע עימות בין הנאשם למתלונן. הנאשם טען כי לא מכיר את המתלונן ומעולם לא פגש בו. עוד טען כי הוא בדרך כלל נוהג לעטות מסיכה רגילה וכי אין לו מסיכה שחורה, והוא לא זוכר אם למישהו מבני משפחתו יש מסיכה שחורה עם כיתוב של חברת אדידס. הנאשם טען, כי המתלונן משקר כשאומר כי הוא זיהה אותו כשהוא עוטה מסיכה כזו.

נאמר לנאשם כי הוריו הגיעו לתחנת המשטרה כשהם עוטים מסיכה דומה והוא השיב שזו הפעם הראשונה שהוא רואה מסיכה כזו וטען שאביו משקר כשאומר שיש בבית 50 מסיכות כאלה ושהנאשם עשה בהן שימוש (ש' 44).

הנאשם טען כי כל בני משפחתו נוהגים בטויוטה, אך אישר כי בתקופה האחרונה רק הוא נוהג ברכב, משום שאחיו בשלילת רישיון.

ת/4 הודעת נאשם מיום 9.7.20

החקירה נגעה ברובה לאישום השני. הנאשם לא שיתף פעולה וטען שאינו מזהה את עצמו בסרטונים שהוצגו לו - וזאת למרות שאין חולק כי הוא נראה בסרטונים אלו.

עדות לפני

עדות הנאשם לפני התמצתה בהכחשה כללית של המיוחס לו.

הנאשם הסביר כי לא שיתף פעולה בחקירותיו, כי הרגיש שהחוקר מנסה לסבכו.

הנאשם אמר כי מכונית הטויוטה היא של אחיו מוחמד, אבל "כולם" נוהגים עליה, ובכלל זה גם חברים ובני דודים (ע' 61 ש' 1). הנאשם הוסיף, כי גם אחיו מוחמד נהג במכונית בתקופה הסמוכה להתפרצות, אך אמר לחוקר שאחיו אינו משתמש במכונית משום שאחיו היה בשלילה והוא חשש לסבכו.

עוד אמר הנאשם, כי בתקופת הקורונה נהג להשתמש במסיכות חד פעמיות שקיבל במקום עבודתו. לדבריו, לאחר שהשתחרר ממעצרו הוא ראה את אביו עם מסכה שעליה כיתוב "אדיס" ואמר, כי לו היה יודע שאביו משתמש במסכה זו לפני מעצרו לא היה מאפשר לו, שכן ראה "באינטרנט" שמסכות אלו פחות טובות ממסכות כירורגיות - ומכל מקום, הנאשם הדגיש כי ראה את המסכות הללו רק לאחר ששוחרר ממעצרו.

אחי הנאשם

מוחמד בשארה, אחיו של הנאשם, זומן להעיד להגנתו. בעדותו אמר שמכונית הטויוטה היא שלו וכי היה בשלילת רישיון בתקופה הסמוכה להתפרצות, אך סרב להשיב האם נהג במכונית באותה תקופה, וכן סרב להשיב לשאלות נוספות, בטענה כי הוא שומר על זכות השתיקה.

במהלך עדות העד ביקשה ב"כ הנאשם כי בית המשפט יתרשם מקיומו של דימיון חזותי בין הנאשם ואחיו.

אם הנאשם

אם הנאשם אמרה, כי מכונית הטויוטה היתה בבית המשפחה, המפתח היה מאחורי הדלת וכל מי שרצה השתמש בה. העדה אישרה שאמרה בחקירתה במשטרה שמוחמד לא נהג במכונית באותה תקופה.

סיכומי הצדדים

ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם. בטיעונו התמקד בכך שעדות המתלונן ביחס לזיהוי הנאשם עומדת במבחני הפסיקה וכי עדותו היתה קוהרנטית ולא נשחקה בחקירה הנגדית.

עוד טען, כי לצד הזיהוי יש ראיות נוספות בהן שתיקת הנאשם בחקירותיו, האישום השני בו הודה הנאשם בכך שנתפסו בחזקתו כלי פריצה, גרסתו המתפתחת של הנאשם ביחס למסיכה השחורה והימצאות הטויוטה סמוך לזירת ההתפרצות. ביחס לעדי ההגנה טען כי עדותם לא תרמה דבר, במיוחד שאחיו של הנאשם לא שיתף פעולה במהלך עדותו.

ב"כ הנאשם ביקשה לזכותו. ביחס לזיהוי הנאשם טענה, כי בעדותו של המתלונן בבית המשפט הוא הוסיף פרטים על תווי הפנים של הנאשם מה שלא אמר באמרות החוץ שלו. ביחס למיקום המסכה על הסנטר טענה, כי המתלונן הודרך במהלך העימות והוסיפה כי אם המסכה היתה מקופלת על הסנטר קשה היה להבחין בכיתוב שמוטבע עליה. בהקשר זה טענה, כי ייתכן שהמתלונן טעה בזיהוי לאור מצבו הבריאותי וטענה כי היה על החוקרים לערוך מסדר זיהוי גם עם אחיו של הנאשם.

עוד טענה ב"כ הנאשם ביחס לזיהוי, כי מחומר הראיות עולה כי היו מעורבים נוספים שעשו שימוש במכונת הטיוטה והם לא נחקרו והפנתה לפראפרזה שהוגשה במסגרת תעודת חסיון בתיק. ביחס לסרטוני מצלמות האבטחה טענה, כי מופיע בהם אדם שעוטה מסיכה לבנה אשר לא הוכח כי הוא הנאשם ומלבד מספר לוחית הרישוי אין ראיה ממנה עולה כי זו מכונת הטיוטה של אחיו של הנאשם.

לאור אלה טענה שקם ספק סביר כי הנאשם עשה שימוש ברכב הקשור לאישום הראשון. עוד טענה כי לא נמצאו בזירה ממצאים פורנזיים, הגם שעל פי עדות המתלונן הפורץ היה בידיים חשופות, והפנתה לכך שנאמר לנאשם בחקירתו כי נמצאו בזירה ממצאים פורנזיים, ומדובר בתרגיל חקירה פסול.

דין והכרעה

לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות, נחה דעתי כי מלבד הפגיעה בכלב, יתר המעשים המיוחסים לנאשם באישום הראשון הוכחו ברמת הודאות הנדרשת:

הראיה העיקרית שלחובת הנאשם היא זיהויו על ידי המתלונן. וכך נקבע ביחס לניתוח דבריו של עד מזהה (ע"פ 3055/18, אבו רקייק, פסקה 5):

ראיית זיהוי טומנת בחובה אתגר. מצד אחד, הניסיון מלמד בצורה ברורה כי עד יכול לזהות אדם אחר. מצד שני, 'אתה חי מפיו' של העד. זאת אומרת שאין תנאי מעבדה שניתן לבחון דרכם את העדות כפי שניתן, לדוגמא, לבחון ראיית DNA. פשיטא כי תהליך החשיבה ומנגנוני הזיהוי של האדם מורכבים הם. לכן יש מאפיינים בראיה מעין זו שאינם נחלת ראיות מסוג אחר. למשל, נהוג לשאול את העד המזהה באיזה מידת ביטחון הוא מזהה את האדם עליו הוא מצביע כמבצע העבירה. שלב זה של מתן ציון עצמי חשוב הוא אך גם יכול להטעות מפני שהאדם מכמת דבר מה - הביטחון בעדות - שאינו אלא סוג של אומדנא אישית. אך יש מורכבות נוספת, כגון נתוני האישיים של העד המזהה: האם יש הבדל בין עד רך בשנים לבין אדם מבוגר? עוד דוגמאות הן אדם שמתקשה לראות לעומת עד שאינו זקוק למשקפיים, או מידת התאורה והמרחק בין העד לחשוד. נתון נוסף הוא ההיסטוריה בין המזהה למזהה - האם מדובר במפגש חד פעמי וראשוני או היכרות יומיומית. ועדיין, כמו בכל עדות יש לבחון את מהימנותה ומשקלה על פי כללים משותפים לכל ראיה.

כדי לגשת למלאכה נראה לי שנכון יהיה להסתייע במבחן כפול - פנימי וחיצוני. המבחן הראשוני הוא בחינה פנימית של עדות הזיהוי. השני, בחינה חיצונית. הראשון יחייב כניסה לתוך פרטי העדות: מידת בהירותה, קיומן של סתירות או היעדרן, תוכן העדות ובאיזה מידה בית משפט מאמין שהעד מתאר את מה שאכן ראו עיניו. לא הרי עד שטען כי הוא בטוח בעדותו ב-"30%" כהרי עד שבטוח בעדותו ב-"99%". בית המשפט יכול לדחות את עדותו של עד מזהה על פי המבחן הפנימי, כגון קביעה שהעד מטעם התביעה משקר וכלל לא היה במקום הזיהוי. במקרה כזה העדות לא תסייע לתביעה.

ברם, אף אם העדות מתקבלת מבחינה פנימית, עדיין יש צורך במבחן השני - בחינה חיצונית. דרכה בית משפט בוחן, בהנחה שהעד אומר אמת, מה המשמעות שיש לתת לעדות ומשקלה: נתונים אישיים של העד, נסיבותיו אירוע הזיהוי, היכרות מוקדמת בין העד לחשוד, תנאי הראות והתאורה,

המרחק והזווית ממנה בוצעה הזיהוי ועוד. ודוגמה אחרונה - האם יש בתהליך הזיהוי פגם שעלול להפחית ממשקלו. כך למשל, עד שזיהה את הנאשם לאחר ששמע את שמו מידי המשטרה או מגורם אחר. כל אלה יכולים להצביע על כך שגם אם העדות צולחת את המבחן הפנימי, עדיין בטעות יסודה: ודוקו - בטעות ולא בשקר, דהיינו החלטה מכוונת שלא לומר את האמת. "במצב כמו כאן... שהעד המזהה חפץ לומר את האמת ומאמין בעדותו - יש להתמקד בעיקר בקושי השני והוא האם חרף רצונו של העד לדייק, טועה הוא" (ע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (28.12.2011) (להלן: עניין פרעוני). השוו בנוסף: ע"פ 9040/05 אוחיון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 16 (7.12.2006); ע"פ 8902/11 חזיה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 49-50 (15.11.2012) (להלן: עניין חזיה)).

יישום ההלכה על עדותו של המתלון, לאור ההתרשמות הישירה ממנו, מביא למסקנה כי יש לקבל את דבריו במלואם ולייחס להם את מלוא המשקל, שכן זיהוי את הנאשם עומד בשני המבחנים:

המתלון העיד באופן משכנע ומהימן, וניכר בו כי עשה מאמץ לדייק בדבריו ולתאר דברים כפי שהתרחשו. העד לא ניסה להחמיר בתיאור מעשיו של הנאשם או להוסיף עליהם, ואף אישר כי אלמלא גניבת הקנאביס לא היה מתלון על האירוע.

המתלון נשאל פעמים רבות בחקירתו הנגדית מדוע לא ציין מיוזמתו בהודעותיו נ/1 ונ/2 כי המסכה של הפורץ היתה על סנטרו ולא כיסתה את אפו, אך לא ראיתי בעניין זה ממש: המתלון הסביר בעדותו לפני כי לא ציין את העניין שכן הדבר נראה לו מובן מאליו, וכאשר החוקרת שערכה את העימות שאלה אותו על כך, השיב כי המסכה היתה על סנטרו של הפורץ (ר' ת/18). הסברו של המתלון לעניין זה מתקבל על הדעת, ולא ראיתי מקום להניח שלא דיך בעדותו לפני וכי המסכה כיסתה את פניו של הפורץ.

אכן, היה מקום כי העניין יובהר במהלך גביית הודעות המתלון נ/1 ונ/2, וגם החוקרת אשר גבתה את האמרות לא חלקה על כך כשהעידה לפני, אך אין בכך כדי לשחוק מדברי העד או לפגוע במשקלם.

אני ער לכך שהמתלון משתמש בקנאביס רפואי, ולא ראיתי כי הדבר גורע ממשקל דבריו או מקשה לסמוך על זיהוי את הפורץ. אדגיש, כי לדברי המתלון הוא משתמש בקנאביס רק בשעות הערב, ולא השתמש בו לפני המפגש עם הפורץ.

לאור אלה מסקנתי היא, כי ניתן לסמוך על מלוא דברי המתלון.

ובכל הנוגע למשקלה החיצוני של עדות המתלון - היינו היכולת לסמוך על כך שלא נפלה טעות בתום לב: מעדות המתלון עולה שעמד מול הפורץ מספר שניות והתמקד בפניו, וכי המקום היה מואר. משכך, מדובר בתנאים המאפשרים לזהות אדם בביטחון ואין חשש לזיהוי שגוי.

אוסף בהקשר זה, כי נתתי דעתי לטענה (או נכון יותר, לרמיזה) כי יתכן והפורץ הוא אחיו של הנאשם, מוחמד, וכי היה מקום לערוך למתלון מסדר זיהוי עם תמונתו של האח - ולא מצאתי בה ממש. אחיו של הנאשם העיד לפני ולבקשת ב"כ הנאשם התרשמתי ממראהו כאשר עמד לצד הנאשם - אך לא התרשמתי מדימיון חזותי בולט בין השניים, והתקשיתי להניח כי המתלון התבלבל בזיהוי בין הנאשם ובין אחיו.

על אלה אוסיף כי ישנן ראיות חיצוניות המסבכות את הנאשם, ומהוות תמיכה בעלת משקל לדברי המתלון:

מכונת הטיוטה, אשר הנאשם קשר עצמו אליה ואמר בחקירתו ת/3 כי הוא היחיד שנהג בה בתקופה הסמוכה להתפרצות (ואף נעצר כאשר נהג בה באירוע מושא האישום השני) נראתה בסמוך לאירוע ברחוב בו בוצעה ההתפרצות. יתרה מכך, אדם הדומה לנאשם נראה נוהג במכונת במחסום שועפאט זמן קצר לאחר ההתפרצות (אבהיר, כי זיהוי של הנאשם בתמונה ממערכת עין הנץ אינו ברמת ודאות גבוהה, אך גם לזיהוי בדרגה זו משקל מסוים, וגם בעין לא מקצועית ניתן להתרשם מהדמיון בין הנאשם לבין האיש שצולם נוהג במכונת).

על כך אוסיף את בריחתו של הנאשם מהשוטרים באירוע מושא האישום השני, שאינה מתיישבת עם תחושת חפות, וכן את הפריטים השונים שנתפסו במכונת בעת המעצר, אשר גם אם אינם כלפי פריצה מובהקים, אינם פריטים שגרתיים שניתן למצוא בכל מכונת.

על אלה אוסיף, כי עדות הנאשם לפני עשתה רושם רחוק מלשכנע ולא ראיתי ליחס לדבריו לפני כל משקל:

הנאשם לא שיתף פעולה בחקירתו הראשונה ביחס להתפרצות, ולא הציע בעדותו לפני הסבר של ממש לשתיקתו. הנאשם אף הכחיש כי הוא האדם אשר נראה בסרטונים הנוגעים לאישום השני - בו הודה בהמשך.

עדות הנאשם התמצתה בהכחשות כלליות, מבלי להציע הסבר לראיות שהוצגו, בעיקר לא לכך שמכונת הטיוטה נראתה בסמוך לזירת ההתפרצות. הסברו של הנאשם, כי שיקר לחוקר כדי לא לסבך את אחיו שנהג באותה העת בפסילה רחוק מלשכנע. ואוסיף, כי מי שמעיד על עצמו כי הוא נכון לשקר לחוקר על מנת שלא לסבך את אחיו, עלול גם לשקר בעדות בית משפט על מנת לחלץ עצמו.

לא ראיתי כי עדויותיהם של אחיו של הנאשם ואימו שחקו במשהו את עצמת הראיות. עדות אחיו של הנאשם התמצתה בהכחשות כלליות, והעד סירב להשיב לשאלות רלוונטיות. עדות האם אף היא לא תרמה דבר להבנת האירועים, ולא שחקה את הראיות שלחובת הנאשם.

סיכום

לאור הראיות, שוכנעתי בזיהוי של הנאשם על ידי המתלונן, כמי שפרץ לדירתו. ניתן היה לבסס מסקנה זו גם על עדותו של המתלונן לבדה, לאור התרשמותי מעדותו והמשקל הרב שאני מייחס לדבריו, ובוודאי שהמסקנה מתבקשת לאור הראיות המחזקות - בעיקר מיקומה של מכונת הטיוטה בסמוך לזירת ההתפרצות.

מכאן עולה, כי הוכח שהנאשם התפרץ לדירה, גרם בה נזק, תקף את המתלונן וגנב קנאביס רפואי, קופת חיסכון ובה כ- 2,000 ש"ח ומספר כדורי אקדח.

עם זאת, לא הוכח כי הנאשם בעט בכלבו של המתלונן: המתלונן לא התייחס לעניין הפגיעה בכלב בעדותו, אלא רק באמרות החוץ שלו, ולא ניתן לקבוע באופן ברור איזו חבלה נגרמה לכלב וכיצד.

לאור זאת מזכה את הנאשם מעבירת היזק לבעל חיים ומרשיעו ביתר העבירות שיוחסו לו באישום הראשון: התפרצות, תקיפה, היזק לרכוש וגניבה וכן מרשיעו על פי הודאתו בעבירת הפרעה לשטר שיוחסה לו באישום השני.

ניתנה היום, כ"א שבט תשפ"ב, 23 ינואר 2022, במעמד הצדדים